

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas 2002. gada 5. jūnija lēmumā⁽¹⁾ "attiecībā uz Itālijas komunālo pakalpojumu uzņēmumiem ar valsts kapitāla pārsvaru piešķirto valsts atbalstu nodokļu atbrīvojuma un aizdevuma ar labvēlīgākiem nosacījumiem veidā" tika noteikts, ka regulējums, ar kuru no ienākuma nodokļa maksājumiem, atbilstoši Likuma Nr. 549/1995 3. panta 70. punktam, Dekrēta-likuma Nr. 331/1993 66. panta 14. punktam, kā tas tika pārveidots un grozīts, atbrīvo akciju sabiedrības ar valsts kapitāla pārsvaru, kuras veic komunālo pakalpojumu sniegšanu, ir uzskatāms par valsts atbalstu, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu. Komisijas lēmums nebija adresēts konkrētām sabiedrībām, bet gan tika attiecināts uz sabiedrībām, kuras tika izveidotas atbilstoši Likuma Nr. 241/1990 22. pantam, kurās ir valsts kapitāla pārsvars. Tādēļ lēmums netika paziņots atsevišķām sabiedrībām (un netika paziņots apelācijas sūdzības iesniedzējai), jo konkrēti nebija norādīti lēmuma saņēmēji. Itālijas valsts ar 2007. gada 15. februāra Dekrēta-likumu Nr. 10 īstenoja iepriekš minēto lēmumu un paredzēja *Agenzie delle Entrate* [Ieņēmumu dienests] nodrošināt nodokļu atgūšanu. Līdz ar to *Agenzia delle Entrate di Mantova* [Mantovas Ieņēmumu dienests] 2007. gada 29. martā nosūtīja sabiedrībai, kas ir apelācijas sūdzības iesniedzēja, šādu lūgumu veikt maksājumu, kura kopējā summa sasniedza EUR 1 748 289,75, kā arī procentus EUR 912 180,64 apmērā.

Tomēr sabiedrība, kas ir apelācijas sūdzības iesniedzēja, nav sabiedrība ar valsts kapitāla pārsvaru, bet gan sabiedrība, kura pilnībā ir valsts uzņēmums. Šī iemesla dēļ uz to nav attiecināmi "Komisijas apsvērumi un lēmums".

Attiecīgajai sabiedrībai ir uzticēti iekšējo pašvaldības komunālo pakalpojumu sniegšana, kuru *Comune di Mantova* piešķīra pašvaldības sabiedrībai (*ASM [azienda municipalizzata in società]* [pašvaldības sabiedrība]), kura kļuva par sabiedrību, apelācijas sūdzības iesniedzēju, atbilstoši Likumam Nr. 127/97.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja pārvalda komunālo pakalpojumu sniegšanu, izmantojot privāto regulējumu, un tā ir īpaši pielāgota pašvaldības vajadzībām, bez iespējas ietekmēt brīvu konkurenci, kura nevar pastāvēt, ja nepastāv attiecīgs tirgus.

Sabiedrība, kuras kapitāls ir pilnībā valsts kapitāls, nav nekas cits kā netieša tādu saistīto pašvaldību iestāde, kuras ir nodokļu atvieglojuma, kuru Komisija faktiski arī apstrīd, saņēmējas.

Līdz ar to objektīvu un subjektīvu iemeslu dēļ atbrīvojumu no nodokļiem, kurš tika piešķirts apelācijas sūdzības iesniedzējai, nevar uzskatīt par nepamatotu valsts atbalstu, kas ir pretējs EKL 87. pantā paredzētajam.

Iepriekš minēto iemeslu dēļ Pirmās instances tiesā tika celta prasība par iepriekš minēto Komisijas lēmumu; tā tika reģistrēta ar lietas numuru T-175/07 un nodota izskatīšanai ceturtajā palātā, kurā tika izdots Pirmās instances tiesas 2007. gada 17. septembra rīkojums par prasības nepieņemamību, pamatojoties uz to, ka nav ievērots EKL 230. panta 5. punktā noteiktais termiņš, atbilstoši kuram prasību atcelt tiesību aktu atkarībā no apstākļiem jāuzsāk divos mēnešos pēc tam, kad vai nu tiesību akts publicēts vai darīts zināms attiecīgai personai vai, ja tas nenotiek, tad no dienas, kad tas šai personai kļuvis zināms, atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 102. panta 1. punktā noteiktajam.

Sabiedrība uzskata, ka šāds pamatojums nav atbilstošs 1980. gada 17. septembra spriedumam lietā 730/79⁽²⁾; 1984. gada 14. novembra spriedumam lietā 323/82⁽³⁾; 1996. gada 12. decembra spriedumam lietā T-358/94⁽⁴⁾; un it īpaši Eiropas Kopienu Tiesas trešās palātas 2006. gada 23. februāra spriedumam apvienotajās lietās C-346/03 un C-529/03⁽⁵⁾, un līdz ar to šajā apelācijas tiesvedībā ir jāgroza Pirmās instances tiesas rīkojums.

Faktiski Pirmās instances tiesā prasība tika celta tūlīt pēc tam, kad sabiedrība, apelācijas sūdzības iesniedzēja, uzzināja, ka tā ir viena no Komisijas lēmuma adresātēm, proti, tad, kad tā saņēma paziņojumu ar lūgumu veikt maksājumu *Agenzia delle Entrate*.

Tāpat Pirmās instances tiesas rīkojums tiek apstrīdēts, pamatojoties uz to, ka tajā tika kļūdaini piemērots EKL 225. pants.

Lūgums atcelt Komisijas lēmumu ir jāuzskata par cieši saistītu ar prasību neattiecināt attiecīgo lēmumu uz apelācijas sūdzības iesniedzēju un līdz ar to tā lūdz grozīt pirmajā instancē izdoto rīkojumu, pamatojoties arī uz attiecīgās tiesas kompetences *ratione materiae* trūkumu.

⁽¹⁾ OV L 77, 21. lpp.

⁽²⁾ *Recueil*, 2671. lpp.

⁽³⁾ *Recueil*, 3809. lpp.

⁽⁴⁾ *Recueil*, II-2109. lpp.

⁽⁵⁾ Krājums, I-6159. lpp.

Apelācija, ko 2007. gada 19. novembrī ierosinājusi S.A.B.A.R. SpA par Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta) 2007. gada 17. septembra rīkojumu lietā T-176/07 S.A.B.A.R. SpA/Eiropas Kopienu Komisija

(Lieta C-501/07 P)

(2008/C 37/05)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: S.A.B.A.R. SpA (pārstāvji — E. Cofferini un F. Tesaro, avvocati)

Cita lietas dalībniece: Eiropas Kopienu Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt un/vai pilnībā grozīt Pirmās instances tiesas rīkojumu, par kuru ir iesniegta šī apelācijas sūdzība, un pieņemt jebkādu atbilstīgu nolēmumu;
- apmierināt prasījumus, kuri jau tika izvirzīti pirmajā instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas 2002. gada 5. jūnija lēmumā⁽¹⁾ "attiecībā uz Itālijas komunālo pakalpojumu uzņēmumiem ar valsts kapitāla pārsvaru piešķirto valsts atbalstu nodokļu atbrīvojuma un aizdevuma ar labvēlīgākiem nosacījumiem veidā" tika noteikts, ka regulējums, ar kuru no ienākuma nodokļa maksājumiem atbilstoši Likuma Nr. 549/1995 3. panta 70. punktam, Dekrēta-likuma Nr. 331/1993 66. panta 14. punktam, kā tas tika pārveidots un grozīts, atbrīvo akciju sabiedrības ar valsts kapitāla pārsvaru, kuras veic komunālo pakalpojumu sniegšanu, ir uzskatāms par valsts atbalstu, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu. Komisijas lēmums nebija adresēts konkrētām sabiedrībām, bet tika attiecināts uz sabiedrībām, kuras tika izveidotas atbilstoši Likuma Nr. 241/1990 22. pantam, kurās ir valsts kapitāla pārsvars. Tādēļ lēmums netika paziņots atsevišķām sabiedrībām (un nebija paziņots apelācijas sūdzības iesniedzējai), jo konkrēti nebija norādīti lēmuma adresāti. Itālijas valsts ar 2007. gada 15. februāra Dekrēta-likumu Nr. 10 īstenoja iepriekš minēto lēmumu un paredzēja *Agenzie delle Entrate* [Ieņēmumu dienests] nodrošināt nodokļu atgūšanu. Līdz ar to *Agenzia delle Entrate di Guastalla* [Gvastallas Ieņēmumu dienests] 2007. gada 20. martā nosūtīja sabiedrībai, kas ir apelācijas sūdzības iesniedzēja, šādus lūgumus veikt maksājumu: 2007. gada 15. marta lūgums Nr. 3796 par kopējo summu EUR 1 912 128,47, kā arī procentus EUR 2 192 225 apmērā; 2007. gada 15. marta lūgums Nr. 3799 par kopējo summu EUR 815 406,94, kā arī procentus EUR 783 529 apmērā; 2007. gada 15. marta lūgums Nr. 3800 par kopējo summu EUR 439 549,29, kā arī procentus EUR 712 588 apmērā.

Tomēr sabiedrība, kas ir apelācijas sūdzības iesniedzēja, nav sabiedrība ar valsts kapitāla pārsvaru, bet gan sabiedrība, kura pilnībā ir valsts uzņēmums. Šī iemesla dēļ uz to nav attiecināmi "Komisijas apsvērumi un lēmums".

Attiecīgajai sabiedrībai ir uzticēti iekšējo pašvaldības komunālo pakalpojumu sniegšana, kurus tā sniedz astoņām saistītām pašvaldībām, un kura tika izveidota īpaši ar šo mērķi un atbilstoši likumā noteiktajam.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja pārvalda komunālo pakalpojumu sniegšanu, izmantojot privāto regulējumu, un tā ir īpaši pielāgota pašvaldības vajadzībām, bez iespējas ietekmēt brīvu konkurenci, kura nevar pastāvēt, ja nepastāv attiecīgs tirgus.

Sabiedrība, kuras kapitāls ir pilnībā valsts kapitāls, nav nekas cits kā netieša tādu saistīto pašvaldību iestāde, kuras ir nodokļu atvieglojuma, kuru Komisija faktiski arī apstrīd, saņēmēja.

Līdz ar to objektīvu un subjektīvu iemeslu dēļ atbrīvojumu no nodokļiem, kurš tika piešķirts apelācijas sūdzības iesniedzējai, nevar uzskatīt par nepamatotu valsts atbalstu, kas ir pretējs EKL 87. pantā paredzētajam.

Iepriekš minēto iemeslu dēļ Pirmās instances tiesā tika celta prasība par iepriekš minēto Komisijas lēmumu. Šī lieta tika reģistrēta ar lietas numuru T-176/07 un nodota izskatīšanai ceturtajā palātā, kurā tika izdots Pirmās instances tiesas 2007. gada 17. septembra rīkojums par prasības nepieņemamību, pamatojoties uz to, ka nav ievērots EKL 230. panta

5. punktā noteiktais termiņš, atbilstoši kuram prasību atcelt tiesību aktu atkarībā no apstākļiem jāuzsāk divos mēnešos pēc tam, kad vai nu tiesību akts publicēts, vai darīts zināms attiecīgai personai vai, ja tas nenotiek, tad no dienas, kad tas šai personai kļuvis zināms, atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 102. panta 1. punktā noteiktajam.

Sabiedrība uzskata, ka šāds pamatojums tāpat nav atbilstošs 1980. gada 17. septembra spriedumam lietā 730/79⁽²⁾; 1984. gada 14. novembra spriedumam lietā 323/82⁽³⁾; 1996. gada 12. decembra spriedumam lietā T-358/94⁽⁴⁾; un it īpaši Eiropas Kopienu Tiesas trešās palātas 2006. gada 23. februāra spriedumam apvienotajās lietās C-346/03 un C-529/03⁽⁵⁾, un līdz ar to šajā apelācijas tiesvedībā ir jāgroza Pirmās instances tiesas rīkojums.

Faktiski Pirmās instances tiesā prasība tika celta tūlīt pēc tam, kad sabiedrība, apelācijas sūdzības iesniedzēja, uzzināja, ka tā ir viena no Komisijas lēmuma adresātēm, proti, kad tā saņēma paziņojumu ar lūgumu veikt maksājumu *Agenzia delle Entrate*.

Tāpat Pirmās instances tiesas rīkojums tiek apstrīdēts, pamatojoties uz to, ka tajā bija kļūdaini piemērots EKL 225. pants.

Lūgums atcelt Komisijas lēmumu ir jāuzskata par cieši saistītu ar prasību neattiecināt attiecīgo lēmumu uz apelācijas sūdzības iesniedzēju un līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz grozīt pirmajā instancē izdoto rīkojumu, pamatojoties arī uz attiecīgās tiesas kompetences *ratione materiae* trūkumu.

⁽¹⁾ OV L 77, 2003., 21. lpp.

⁽²⁾ *Recueil*, 2671. lpp.

⁽³⁾ *Recueil*, 3809. lpp.

⁽⁴⁾ *Recueil*, II-2109. lpp.

⁽⁵⁾ Krājums, I-6159. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Izteikts ar Tribunal Supremo (Spānija) 2007. gada 19. novembra rīkojumu — *Compañía Española de Comercialización de Aceite, SA/Asociación Española de la Industria y Comercio Exportador de Aceite de Oliva (ASOLIVA), Asociación Nacional de Industriales Envasadores y Refinadores de Aceites Comestibles (ANIERAC) un Administración del Estado*

(Lieta C-505/07)

(2008/C 37/06)

Tiesvedības valoda — spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo (Spānija)